

XVII.

ПОБІДА ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ.

А Рим бісив ся як давнїше. Ще заки Апостолам вибила послїдна година, викрито, що жмїнка підданих, що вже довше не могли зносити жорстокого правлїня Нерона, хотїла его позбавити житя.

По тїй вісти настала так страшна кісьба найвишних голов в Римї, що здавало ся, що Нерон нікого не лишить при житю.

Жалоба впала на місто, страх розсїв ся по домах і серцях — але не було вільно виявляти жалю по умерших. Хоровід мар, що тягнув ся за Нероном, збільшав ся з кождим днем.

А між тим з низу на ґрунтї, пересяклім кровию і слезами виростала тихо, але щораз могучше Петрова сїйба.

В кінци — минув ся Нерон, як минає вітер, буря або пожар — а Церков сьвятого Петра все панує в місті і у сьвіті.

Кієнь.